

ПЕТНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

прей. Пимен Велики, св. Осипа Корговски, свети Фанурије

Сабор Српских Светишеља

Мш. 22, 35 - 46, зч. 92; Мш. 5, 14 - 19, зч. 11.

2Кор. 4, 6 - 15; зч. 176; Јевр, 13, 17 - 21, зч. 335.

свети преведни Јован Кронштајтски

ШТА НАМ СМЕТА ДА ВОЛИМО БОГА

Јеванђеље које се данас читало почиње овако: "Један од фарисеја", законик, кушајући Исуса Христа, питао Га је: „Учитељу, која је заповијест највећа у Закону? А Исус му рече: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим. Ово је прва и највећа заповијест. А друга је као и ова: Љуби ближњега свога као самога себе. О овим двјема заповијестима висав Закон и Пророци“ (22, 35 – 46).

Фарисеј – законик пита вечнок законодавца Христа, међутим, не исповедајући Га као таквог: Учитељу, која је заповијест највећа у Закону?. Веома важно питање, јер је за све нас веома важно да знамо исправан одговор на њега и да га извршимо, јер од његовог испуњавања човеку зависи вечни живот. Господ је на ово питање одговорио на најпозитивнији начин: Љуби Бога и ближњег. (Мт. 22, 37, 39). Али

постављајући Христу овако важно питање, јудејски законик не верује у Исуса Христа као у истинитог Законодавца, исповедајући Га једино као учитеља. Зато на крају данашњег Јеванђеља Господ пита њега и фарисеје: Шта мислите за Христа? Чији је син? Фарисеју Му одговарају да је Он Давидов син. Рече им: Како, дакле, Давид њега у Духу назива Господом? Ако Га Давид назива Господом, како му је онда син? И нико му не могаше одговорити ни ријеч; нити смјеше ко од тога дана да га запита више (уп. Мт. 22, 42 – 46).

Тако одлучно је деловала праведна реч Господња на фарисеје, да Га они, погођени јасном истином, нису смели ништа више питати. А да ли су наши данашњи учени фарисеји, чиновници, професори, учитељи у средњим и вишим школама, толстојевци, уверени јасном јеванђеоском истином и безбројним чудесима Христа Спаситеља,

Кoliko човек губи кад заборава на своје усиновење и када не помишља да га Бог кажњава као сина! Истинским родитељима љубав налаже да апсолутно и неминовно строго васпитају своју децу. Будући да је Бог наш Отац, и Он одгаја Своју децу да би их васпитао и учинио их причасницима Своје светости.

Сине мој, не одбацуј наставе Господње, и немој да ти досади карање Његово (Приче Сол. 3;11). Велико је зло кад хришћани заборава свог сопственог Оца, Бога. Када их удари очинска палица (страдање, жалост, искушење и сл), они очајавају. Бивају надвладани безбројним помислима, а њихово одгајање постаје веома мучно и лишено утехе.

Како нам лепо каже апостол Павле: Заборавили сте савет који

дитељи често показују према својој деци. Таква нездрава љубав касније често узрокује пропаст и вечно кажњавање оних које су волели. Будући бестрастан и свет, Бог не превидија погрешке Својих љубљених чеда и не запоставља њихово васпитање зато што не жели да их жалости. Не и по хиљаду пута не! Он је Бог и истински љуби Своја чеда. Он ће их кажњавати, Он ће их саветовати, Он ће спутати њихову слободу и прекореће их на разне начине да би њихове лоше особине преобразио у Своје свете особине, у славу и похвалу Христа Исуса.

Чак је и Христос, љубљено Чедо Очево, био искушаван у васпитању Божијем док је боравио на земљи, али не зато што је то Њему, безгрешном Богу било потребно, него зато што је то било

Ако човек не љуби Господа Христа, он не може да воли никога. – То је дивна и страшна благовест. Дивна, јер човека узноси на небо и у вечност. Страшна, јер ако не извршавамо, онда љубимо бога мржње – ђавола. Бог је љубав – ђаво је мржња. Ето у чијем си загрљају тада. Онда ужасно је бити човек, јер себе преображава у ђавола. Данас бруји Европа од такозване „љубави према човеку“ А шта видимо? Шта су урадили без Христа, и без Христове љубави: покољ, ратови, борбе, уништења. Шта је данашња Европа без Христа? Не да ђаво, бог мржње, да људи, који су против Христа, воле човека. Лажу такви и себе и човека, јер не воле човека.

прей. Јустин Нови Белијски

вам говори као синовима (Јевр. 12;5)! Заборавили смо, каже он, утешну поуку коју нам Бог даје као Својим синовима.

Неизбежно је да Бог васпитава Своју сопствену децу коју познаје. Бог нема миљеника и Њега не може надвладати нездрава љубав, какву безумни ро-

потребно ради човековог спасења, ради наше опомене и примера, како бисмо и ми могли да следимо Његове трагове: Оче мој, ако је могуће нека ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него како ти (Мт. 26;39).

старац Јефрем Арizonски

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

да је Он истинити Господ, Творац и Спаситељ света? Не, нису уверени. Зашто? Зато што су полудели, поверовали толстојевској и јеврејској лажи. Ако су поверовали Ваалу, као богу, могу ли онда веровати истинитом Богу? Не! Зато што је ђаво помрачио њихове душевне очи. Али доћи ће Господ, у страшној слави Својој, на Своме другом доласку – и тада ће сви поверовати, али биће касно. То ће бити време награде, а не такмичења.

Вратимо се сада питању закона: Која је највећа заповест у за-

тек добра даровао створивши нас? Безбројна. Пређите мислено кроз време од вашега зачећа па до сада; сетите се, колико је у вашој моћи свега што сте користили и користите од дарова Божијих – оних природних и друштвених, ваздуха, хране и пића, светлости, друштвеног положаја, развоја ваших способности, окружења сродника и добрих познаника, пријатеља и осталих... Нарочито се присетите колико сте непроцењивих дарова Божјих добили кроз веру у Христа – заиста безброј. И након свега овога реците, осећате ли из срца потребу да верујете у Бога, да Га

Бог се не приближава одане и онако како ми то арогантно желимо. Простор Његове тајне има пролазе кроз које треба пристојно и смирено да уђемо. Уски су Његови пролази. И Његова се врата не отварају ручицом, нити чак ћускијом. Нити са инатом, нити на силу.

Обично се отварају сама, са... фотоћелијама. Сусрет са Богом није људско достигнуће. То је Његова посета. Једноставно, да би и Он ушао, не треба закључавати врата. И не само то. Требамо и ми да Му отворимо.

Бог не постоји да би Га потчинили, да би задовољавао наше пролазне, кратковидне тежње. Постоји да би нас ослободио од наше мизерије.

миѿројолиѿ Николај (Хаѿиниколау)

кону? Господ одговара: „Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим. Ово је прва и највећа заповијест. А друга је као и ова: Љуби ближњега свога као самога себе“.

Савршено природна, праведна и актуелна заповест: Љуби Бога и ближњега. Господ нас је заволео пре него што смо ми Њега заволели. Он нас је заволео пре него што смо постали; помислио је на нас – и створио нас; да није помислио – не би нас ни било. А колика нам је

волите и да Му благодарите. Да се пред Њим кајете за све ваше грехове, којима га сваког тренутка растуђујете? Господ нас је заволео вечном љубављу, праведном и светом, и даровао нам толико добара у садашњем животу, припремио нам бесконачни живот, препун безбројних и непроцењивих радости у будућем веку заједно са анђелима и светим угодницима Божјим. Реците, након свега, како треба да Га заволимо? Никако другачије до свим срцем, свом душом и свим разумом.

А ми? Шта чинимо? Понекада не желимо ни да разумемо колико су безмерни Његова љубав и доброта према нама. Ми смо преко сваке мере заволели себе, прељуботворни и грешни свет, своје тело, његова мизерна задовољства – срцем смо се прилепили за сваковрсну сујету. Ми глупави волимо оно што треба да презиремо, а Господа не волимо, не волимо свој вечни живот, свога Спаситеља, свемиломерног Промислитеља, Хранитеља и Просветитеља нашег. Оставили смо Господа – извор живе воде и

лажним добрима. Зато је главна заповест наше самоодрицање: „Ако ко хоће да иде за мном, нека се одрекне себе и узме крст свој и за мном иде“ (Лк. 9, 23). Својим апостолима је заповедао да не узимају са собом „ни торбе, ни хљеба, ни новаца у појасу; и да не носе две одежде“ (уп. Мк. 6, 8), да не би имли привезаност ни према чему, већ да би се свим срцем предали Богу и Његовом промислу и стремили ка небу и нашој вечној отаѿбини, а пре свега да имају бригу о спасењу људских душа. И они су

Да бисмо добили решење од Бога, веома је важно изграђивати Христов дух. Христос нам говори о љубави, смирењу, праштању, молитви, милосрђу и доброту. Ко обитава у таквом божанском расположењу, тај се саображава са Христом, и он му даје решење. Јер када смо у сагласју са Богом, Који је решење свих проблема, немогуће је не пронаћи излаз.

Али када не живимо у складу са духом Христових заповести... Христос нам говори: „Праштајте непријатељима својим“, а ти у себи желиш зло другоме. На пример, неко је болестан, а ти у дубини душе кажеш: „То је и заслужио!“ на тај начин испољаваш злурадост и проклињеш га. После тога ти не можеш добити решење од Бога, јер си се удаљио од Духа Христовог и божанског расположења, које је љубав, смирење и милост.

Дакле, решење проналазе људи који обитавају у расположењу љубави и црквеној атмосфери. Они бивају просветљени од Бога. Не налазе решење када они то зажеље, не данас, него можда већ сутра или после мало дужег временског периода. У сваком случају, ти ћеш слушати глас своје душе, који ће ти рећи: „Ево решења твог проблема“. И видећеш светло на крају тунела, видећеш излаз из онога што те мучило и узнемиравало.

архимандрит Андреј (Конанос)

ископали себи бунаре испроваљиване, који не могу да задрже живу воду. Зато и имамо толике невоље и наших невољама нема краја.

Шта нам највише смета да заволимо Бога, да смо Му свецело предани? Управо наше самољубље, наша пристрасност ка земаљским,

заволели Бога свим срцем и предали му сав живот, чак до смрти, радосно пострадавши за њега.

Ето обрасца љубави према Богу и ближњем. Потрудимо се, драга браћо и сестре, да Га овако заволимо. Амин.